

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΝ ΕΛΒΕΤΙΑΙ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΙΟΝ

Τὸ πρῶτον ἐν Ἑλβετῇ ἀλεξιβρόχιον ἐφάνη ἐν Ἑριζῳ, κωμοπόλει τῆς Ἀππενζέλης, ἐστάλη δ' ἐκ Παρισίων εἰς ἔμπορόν τινα, Τάννερ καλούμενον, ὃν ἑνὸς τῶν φίλων καὶ ἀνταποκριτῶν του. Ἦτο πελώριον μηχανήμα δι' εὐρείας περιβεβλημένον λωρίδος, κινήσαν τὴν γενικὴν ἐκπλήξιν τῶν ἀπλοϊκῶν κατοίκων, διότι οὐδὲν παρόμοιον εἶχον τέως ἰδεῖν, τὸ ἐπινώμασαν δὲ στέγην κατὰ τῆς βροχίας.

Ὁ κτήτωρ τοῦ πολυτίμου τούτου ἀλεξιβροχίου ἠθέλησε νὰ φανῇ πολὺ ἀδρόφρων πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Ἑριζῳ. Οὕτω λοιπὸν τὴν κυριακὴν, ὅσας αἱ καὶ οἱ καιρὸς ἦτο βροχερὸς, ὁ ὑπηρετὴς τοῦ κυρίου Τάννερ, φορῶν τὰ καλλίτερά του ἐνδύματα, ἐπορεύετο σοβαρῶς καὶ μεμετρημένῳ βήματι καὶ παρελάμβανεν ἀπὸ τῆς κατοικίας του τὸν τοπάρχον (landmman), ὃν συνώδευσεν ἄχρι τῆς ἐκκλησίας, κρατῶν μετ' ἀξιοπρεπείας διὰ τῆς ῥωμαλέας του χειρὸς τὴν ὀγκώδη λαβὴν τῆς προστατευτικῆς στέγης. Πλήθος πάντοτε συνωστίζεται, ὅπως τοὺς ἰδῶσι διαβαίνοντας. Ἐπειτα ῥαχέτω ἡ σειρὰ τοῦ ἐπισκόπου, ὃν παρελάμβανεν ἐπίσης ἀπὸ τοῦ οἰκῆματός του καὶ συνώδευσεν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς τὸν ναόν, μεθ' ὅλα δὲ ταῦτα τὰ ἀναβοκαταιβάσματα ἐπέτρπε τέλος καὶ εἰς ἑαυτὸν ὁ γενναῖος ἰδιοκτήτης τὴν χρῆσιν τῆς περιουσίας του.

Ἡ νέα ἐφεύρεσις ἐπὶ πολλὰς ἐβδომάδας ἦτο τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν συνδιαλέξεων, καὶ δὲν ἔλειψαν φρόνιμοι ἄνθρωποι σείοντες τὴν κεφαλὴν των καὶ ἐκφράζοντες φόβους περὶ τῶν ἡθῶν τοῦ τόπου καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς κοινωνίας, ἀφ' οὗ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ πολιτισμοῦ, ἀπῆλκυον ἀπὸ τοῦ σώματος αὐτῶν τὸ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καταπεμπόμενον ὕδωρ.

Καὶ ὅμως μεθ' ὅλα τὰ ἀλεξιβρόχια ἡ Ἑριζῳ εἶνε σήμερον μίαν τῶν μάλλον ἀκμαζουσῶν κωμοπόλεων τῆς θελκτικῆς Ἀππενζέλης, ἥτις καίτοι ἀφοσιωθείσα εἰς τὴν βιομηχανίαν, διεφύλαξεν οὐδὲν ἥττον, ὑπὲρ πάντων ἄλλην, τ' ἀρχαῖα, ἀφελῆ, ἀγνά καὶ σχεδὸν πατριαρχικὰ ἥθη της.

*

ΠΑΥΣΙΜΟΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Πλὴν τῶν ἄλλων αὐτῆς κατορθωμάτων ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη εὖτε τελευταίως τρόπον, δι' οὗ δύναται νὰ πλύνῃ τὸν στόμαχον τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἂν ἦτο ἀπλοῦν ὕψισμα, καὶ νὰ τὸν καθιστῇ ὅσον ἡθέλε τις ἐπιθυμῇ καθαρόν. Ὁ τρόπος οὗτος, ἀπλούστατος ἄμα καὶ ἀκίνδυνος, εἶνε ὁ ἐπόμενος. Λειοτάτην ἐκ καουτσούκ σύριγγα, μήκους 1 1/2 μ., διαμέτρου δὲ 10—12 ὑποχιλιομέτρων, προσαρμόζομεν εἰς ὕλινον χωνίον χωρητικότητος 500 περίπου γραμμαρίων. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κρατοῦμεν τὸ χωνίον, ἐνῶ διὰ τῆς δεξιᾶς εἰσάγομεν εἰς τὸν φάρυγγα τὸ ἐλεῦθε-

ρον τῆς σύριγγος ἄκρον ἀλειμμένον διὰ γλυκερίνης. Εἶτα ὠθοῦμεν ἡπίως τὴν σύριγγα μέχρις εἰσδύσεως τοῦ τρίτου αὐτῆς, ἐνῶ συγχρόνως παραγγέλλεται ὁ ἄρρωστος νὰ ἐκτελῇ τοιαύτας κινήσεις καταπόσεως, ὥστε ἡθέλε νὰ καταπῇ μακρὸν μακρόνιον. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὕψομεν τὸ χωνίον ὑπεράνω τῆς τοῦ πάσχοντος κεφαλῆς καὶ ῥίπτομεν ἐν αὐτῷ τὸ διὰ τὴν πλῆσιν τοῦ στομάχου ὠρισμένον ῥευστόν.

Τῆς σύριγγος οὕτω πληρωθείσης μέχρι τοῦ λαμποῦ τοῦ χωνίου, ἀφίνομεν τὸ ὄργανον ἐν τῇ θέσει ταύτῃ στιγμᾶς τινας, εἶτα δὲ στρέφομεν τὸ χωνίον τόσον πρὸς τὰ κάτω, ὥστε νὰ ἀντιστοιχῇ ὀλίγον κατωτέρω τῆς στομαχικῆς χώρας τοῦ ἄρρωστου. Τότε ἡ ἐκ καουτσούκ σύριγγς λειτουργοῦσα ὡς σίφων παρέχει διέξοδον εἰς ῥευστόν ἐνέχον βλέννας καὶ τροφῶν λείψανα. Μετὰ ἐπανειλημμένας τοιαύτας διεκπλύσεις τὸ ἐκκενούμενον ὕγρον εἶνε διαφανεστάτον.

Πιστεύεται ὅτι ταχέως οἱ πάσχοντες θὰ ἐξοικειωθῶσιν ἐπὶ τοσοῦτον πρὸς τὴν εἰρημένην μέθοδον, ὥστε νὰ πλύνωσι τὸν στόμαχόν των μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας, μεθ' ἧς νίπτουσι νῦν τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον.

**

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἰερεὺς συνώδευσεν κατάδικον εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς. Ὅτε ἔφθασαν ἐμπρὸς τοῦ ἱκνώματος, ὁ ἱερεὺς ἐν τῷ ζήλῳ αὐτοῦ τοῦ νὰ παρηγορήσῃ τὸν κατάδικον διὰ τὸ ἐπικείμενον φοβερὸν τέλος.

— Ἐλα, παιδί μου, λέγει πρὸς αὐτόν, θάρρος . . ὀλίγο θάρρος ἀκόμη. Δὲν εἶνε παρὰ μίαν στιγμὴν μόνον. . . Αὖριον οὔτε θὰ τὸ θυμᾶσαι κἄν.

* *

Προχθὲς ἐν τινι αἰθούσῃ λόγος ἐγένετο περὶ τινος νέου ἀπόντος, ὅστις κατὰ σπανίαν σύμπτωσιν δὲν ἐκακολογεῖτο.

Μία μόνη ἐκ τῶν κυρίων ἔλεγεν ὅτι δὲν εἴμποροῦσε νὰ τὸν ὑποφέρῃ.

— Ἐν τούτοις εἶνε καλὸς νέος, εἶπέ τις.

— Δὲν λέγω ὅχι, ἀλλὰ . . .

— Μήπως σὰς προσέβαλε ποτέ;

— Ποτέ.

— Μὰ λοιπόν;

— Ἦτον μίαν φορὰ παρὼν ὅπου μοῦ ἐξέφυγε μίαν ἀνοησίαν, καὶ δὲν εἴμπορῶ νὰ τοῦ τὸ συγχωρήσω.

* *

Σκέψεις Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ:

Τὴν γυναικα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐπιχειρῇ τις νὰ καταπεισῇ διὰ τῆς λογικῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς συγκινήσεως.

Ὁ Θεὸς θὰ ἦτο παράλογος καὶ ὑπερμέτρως σκληρὸς, ἐὰν, ἀφοῦ ἔλαμε τὴν ζωὴν ὅποιαν εἶνε, δὲν ἔκαμνε καὶ τὸν θάνατον.